tesalut
vaslui
bârlad
huși
negrești

Gheorghe Bontea, creatorul „porumbului portocaliu de Ezăreni” ...

Profesorul, omul de știință, agronomul Gheorghe Bontea, creatorul “porumbului portocaliu de Ezăreni”

Un om ca oricare dintre noi, fără pretenții a i se ridica statui care să preamărească a sa personalitate sau ale sale merite în domeniul științei agricole. Modest, lucrând fără a cere recompense materiale sau medalii onorifice, muncind cu sârguință zi de zi acolo unde destinul l-a așezat. Cadru didactic universitar sau profesor de liceu, cercetător sau agronom regional, la Iași, Chișinău sau București, specialistul Gheorghe Bontea a lăsat în urma sa nu doar generații de specialiști sau cursuri universitare ci și numeroase studii acoperind chestiuni sensibile ale agriculturii și zootehniei românești aflate în impas în anii de după Marea Unire.

Nu e întâia oară când mă confrunt cu lipsa informațiilor biografice, când surse peste surse repetă același lacunar text privitor la viața și realizările profesionale ale personajului ce-mi suscită interesul. E de înțeles, anii trec peste oameni și fapte, urmele lor se pierd ușor, rămânând doar câteva fraze tipice înșiruite într-un “tabel cronologic”. Frustrare și real disconfort îmi creează penuria aceasta de date cronologice, dar în același timp absența lor mă impulsionează de fiecare dată a căuta cu și mai mare asiduitate cele mai mici detalii aparent fără cine știe ce legături între ele. Cu încăpățânare scotocesc colecții de biblioteci digitalizate, articole din ziare și reviste de odinioară, anuare ale instituțiilor de învățământ liceal sau universitar, monografii ale așezărilor rurale sau urbane, dicționare, în speranța că voi reuși a completa traseul vieții unor oameni ce au dreptul a nu fi uitați cu desăvârșire.

În zi de mare sărbătoare descindea în lume pruncul familiei Bontea din comuna Albești, în a treia zi a Paștelui ortodox din primăvara anului 1890, într-o zi de marți 15 aprilie micul vlăstar dădea întâiul scâncet. Cu evlavie respectat-au părinții datina strămoșească, înfățișându-se la timpul cuvenit în Casa Domnului unde de trei ori fost-a copilul cufundat în cristelniță, primind la botez prenumele Gheorghe, după numele Sfântului din calendarul creștin cel mai apropiat de clipa nașterii sale. Frumoasă slujbă va fi ținut preotul iconom Dimitrie Burghelea, în biserica cu hramul “Sfinții Voievozi” ridicată prin contribuția enoriașilor între anii 1873-1875 pe temelie de piatră de cărămidă. Solemn sunet va fi slobozit din clopotniță clopotul cel greu de curând mutat din turnul bisericii căci greutatea punea presiune pe întreaga construcție, iminent fiind pericolul prăbușirii, dărâmării ei. Multă lume va fi participat la emoționantul eveniment trăind alături de părinți și biserică bucuria creștinării micului Gheorghe Bontea.

Va fi copilărit pe ulițele satului asemeni tuturor copiilor din Albești, cocoțându-se prin pomi după fructe mai verzi sau mai coapte, scăldându-se în apele pîraielor Crasna și Albești, alergând către ograda casei paserile scăpate din ocolul gospodăriei. Mama casnică va fi avut deosebită grijă a-i obloji zgăncile căpătate în jocurile băiețești, va fi folosit la caz de nevoie și vreo nuielușă spre îndreptarea păcatelor “capitale”, dar mai cu seamă îi va fi călăuzit pașii și mintea spre folositoare învățătură. Cum tatăl era ceferist, cum în gara Crasna veneau și plecau trenuri de marfă și de călători, e foarte probabil să-și fi însoțit adeseori părintele la muncă, cu uimire va fi admirat vagoanele alunecând în viteză pe șinele de fier. Câtă mândrie se va fi citit pe chipul copilului ori de câte ori avea prilej a sta în preajma seniorului îmbrăcat în uniforma de ceferist! De la tată va fi deprins disciplina, conduită civilizată, atitudinea demnă. La acea vreme funcționării CFR aveau un statut bun în societate, ceferistul fiind alături de jandarm, preot, învățător unul din oamenii de vază din comunitate.

Clasele primare fi-vor parcurse la școala din satul natal, dar trebuie să menționăm că activitatea ei se desfășura în localul primăriei, într-un imobil donat de preotul Burghelea. Dacă la 1895 învățători erau Alexandru Holban și Gheorghe Croitoru, peste doi ani când Bontea își găsește locul în banca din clasa I, unul dintre aceștia îl va fi îndrumat prin hățișul disciplinelor numite “scrierea”, “cititul”, “rugăciunea”, “calculul” înlocuite din clasa a doua cu “lectura”, “religia”, “gramatica”, “aritmetica”, “istoria”. Cataloagele de s-or fi păstrat în cancelaria școlii ar putea dovedi bune rezultate la învățătură, poate tot ele ar oferi o explicație a faptului că Bontea termină liceul abia în 1911. Să fi fost retras de la studiile primare din pricina vreunei boli sau părinții să se fi confruntat vremelnic cu lipsa resurselor financiare ducând la incapacitatea de plată a taxelor școlare ceea ce să fi determinat amânarea înscrierii la liceu? Monografia Liceului “Ghe. Roșca-Codreanu” Bârlad nu

oferă informații despre durata școlarizării, dar presupunem că Gheorghe Bontea a parcurs și cursurile inferioare aici, nu doar pe cele superioare ale secției moderne. Certitudine este implicarea sa în buna organizare a fondului de carte a Societății de lectură “Stroe Belloescu”. Înființată în 1903, biblioteca societății adunase în doar câțiva ani peste 4000 de volume carte, cotizațiile lunare ale elevilor fiind judicios utilizate și orientate spre achiziția de documente. Cum era o bibliotecă destinată exclusiv elevilor, colecția era constituită din cărți necesare completării cunoștințelor școlare, acoperind nu doar beletristică ci și domenii precum matematica sau alte științe exacte. Nu surprinde faptul că toate aceste cărți erau erau organizate în două secții distincte, secția de limba română și secția de limba franceză, după cum nu miră nici decizia conducerii prestigioasei unități de învățământ a da atribuții de bibliotecar elevilor de curs superior, membri ai societății. Dar intuim că nu orice elev beneficia de atâta încredere încât să i se lase pe mână asemenea gestiune. Ca secretar al societății de lectură, Bontea a fost prezent în sălile bibliotecii asigurând nu doar împrumutul de carte la domiciliu ci și operațiuni specifice de epurare a fondului de documente, dovadă fiind cererea înregistrată sub nr. 590/12 ianuarie 1911 adresată direcției școlii. Cerea elevul Bontea Gheorghe scoaterea din circulație a 108 volume argumentând că “sunt distruse prin uz ori prin cuprinsul lor nu se potrivesc cu menirea acestei biblioteci”. Era deci o solicitare de casare a documentelor uzate fizic sau depășite moral, cerință apărută mai mult ca sigur în urma efectuării unei verificări gestionare!

La 21 de ani cu diplomă de bacalaureat în portofoliu se îndreaptă încrezător în capitala Moldovei, devenind student al universității ieșene, dar intențiile sale sunt vădit altele decât agricultura, căci va urma cursurile Facultății de Drept.Trei ani de studiu intens definitivat cu examen de licență în 1914, timp în care pentru a se întreține se va angaja pedagog cu ore de supraveghere a elevilor Școlii de arte și meserii din Iași(1912-1915). Absolvirea facultății de drept nu înseamnă ocuparea unui post de avocat sau magistrat în vreun tribunal moldovenesc, ci aduce reorientarea către domeniul agriculturii, înscriindu-se la Facultatea de Științe dorindu-și să se specializeze în științe agricole. Este foarte posibil să fi participat la cursurile libere ale profesorului Agricola Cardaș, știa probabil de demersurile decanatului de a înființa la Iași “o secțiune agricolă”, avea cunoștință de memoriul înaintat Ministrului Instrucțiilor Publice care preciza că “la acest învățământ se puteau înscrie studenții de la facultățile de drept și științe(celelalte secții), absolvenți ai Școlii superioare de agricultură de la Herăstrău, ai Școlilor superioare comerciale, militare, normale de învățători”. Învățământul agricol din cadrul universității Iași avea să fie reglementat prin Legea Învățământului Superior(martie 1912), dar numai după publicarea regulamentul facultății(noiembrie 1912) putem vorbi de primii pași concreți privind înființarea Secției de Științe Agricole la

Universitatea Iași.

Dar până să ajungă în sălile de cursuri ale nou înființate Facultăți Agricole din Iași, Bontea se angajează în 1915 la ferma experimentală de la Ezăreni(aparținând universității ieșene) însușindu-și cunoștințe de agricultură practică sub îndrumarea profesorului universitar Haralamb Vasiliu. Probabil sfătuit de acesta, în toamna aceluiași Bontea decide să devină student pentru a doua oară. Avea acum de parcurs cursuri sumare pregătitoare în care pe lângă chimie, fizică, botanică, zoologice, geologie aveau să fie adăugate microscopia vegetală și animală, mineralogia, economia politică. În anii superiori studiul avea să prevadă discipline precum chimie agricolă, fitotehnia cu anexele ei(pomicultură, viticultură), zootehnie cu subdomeniile ei(apicultură, sericicultură, avicultură), economia rurală cuprinzând politică și legislația agrară, geniul rural ce făcea referire la mașini agricole, irigații, drenaj.

Lipsa de cadre didactice, faptul că era absolvent cu licență a unei alte facultăți, dar mai ales aprecierile de care se bucură fac posibilă numirea lui ca asistent al catedrei de Chimie agricolă încă din primul an studiu. Este așadar asimilat corpului profesoral universitar, Gheorghe Bontea fiind responsabil de evaluarea studenților, coordonând lucrările practice, acordând îndrumare în elaborarea lucrărilor de licență, pregătind activitatea didactică a titularului de curs. Învață și participă la cursurile zilnice în calitate de student, muncește și pregătește actul didactic de pe poziția de asistent! Efort fizic și intelectual, ritm accelerat și simultan de asimilare a noțiunilor situate pe două paliere diferite de dificultate, iată câtă putere de muncă dovedește tânărul Bontea de 25 de ani!

Anul 1918 corespunde examenului de licență, urmând apoi ani cu o impresionantă încărcătură de muncă. Peste încărcătură de asistent universitar(1915-1920) vine, se suprapune numirea în postul de agronom regional al județului Iași(1919). Ce face un agronom regional? Consultanță în domeniul culturilor de cereale, plante tehnice, furaje, consultanță pentru realizarea, obținerea de producții performante, sfaturi avizate privind folosirea profitabilă a pământului. Agronomul regional Gheorghe Bontea administra și modifica procesele agrotehnice și procesele de muncă specifice cultivării plantelor, alegea și procura semințe, fertilizatori, lua decizii în ceea ce privește arăturile și însămânțările, cerceta și elabora metode prin care să se obțină produse de calitate necesare hranei omului. Trebuia să determine modalități de cultivare a recoltelor pe diferite parcele de pământ având în vedere condițiile respective de sol. Elabora planuri, proiecte privind cultivarea terenurilor agricole de pe tot cuprinsul județului Iași. Așadar alergătură pe teren indiferent de vreme, supravegherea tuturor lucrărilor agricole și a lucrătorilor agricoli, documente de întocmit, raportări

de transmis forurilor superioare.

Se mai liniștește puțin în următorii doi ani, căutându-și locul la catedră în învățământul liceal. Face parte din colectivul de cadre didactice a Seminarului “Veniamin Costache”(1920-1921) deținând catedra de Științe Agricole, predă cursuri economie agricolă la Școala Inferioară de agricultură din Miroslava(1921-1922) înființată pe lângă Orfelinatul “Principesa Olga Sturdza”. Dar nu uităm că presta activitate la ferma Ezăreni încă din 1915 și facem cunoscută numirea lui în funcția de conferențiar-administrator începând cu anul 1920. Trebuie să facem precizarea că ferma Ezăreni deținea(încă din 1911) 110 hectare de teren, structurate în terenuri, parcele bine supravegheate destinate culturilor agricole experimentale(supuse cercetării), zone delimitate destinate obținerii de material vegetal(porumb siloz, porumb boabe, grâu, floarea soarelui, lucernă), spații unde se practica legumicultura. Exista și segmentul de zootehnie, alături de alte zone de interes didactic, astfel încât studentul aflat în practica obligatorie din anul terminal să poată descoperi aici situații identice cu cele ce l-ar fi așteptat în viitorul loc de muncă. Înțelegem că pe lângă multitudinea de sarcini administrative asemănătoare unui șef de fermă din zilele noastre, Bontea trebuia să “acopere” și activitatea de conferențiar, presupunând bineînțeles cursuri, prelegeri având ca scop nu numai introducerea în practica agricolă a studenților stagiari ci și formarea unor deprinderi și abilități profesionale aplicate, creșterea nivelului de informații, dobândirea de competențe practice. De aici plecau peste tot în țară ingineri cu multiple specializări în agricultură.

Ferma Ezăreni este locul în care universitarul Bontea a realizat intensă activitate de cercetare, reușind să creeze un nou soi de porumb, rezultat al încrucișării porumbului “roșu Pildner” cu “Mercer”. Cercetările sale veneau în contextul deschiderii unei noi și importante etape pentru evoluția porumbului în România, problematica ameliorării lui fiind preluată de statul român. “Porumbul portocaliu de Ezăreni” va da rezultate spectaculoase la ferma mamă, specialiștii încadrându-l pentru cultivarea în gospodăriile din partea de mijloc a Moldovei și Basarabiei, până sub munte, sudul Basarabiei, nordul Dobrogei și în câmpia transilvăneană. Metoda sa de lucru avea să fie detaliată într-un studiu publicat în “Agricultura nouă”(martie 1936), ca mai apoi să reia tema într-un volum distinct “Porumbelul portocaliu de Ezăreni”(Chișinău, 1937).

Dacă v-a atras atenția cuvântul “porumbel” în loc de “porumb”, e interesant de știut că această era denumirea folosită de țărani pentru că în imaginația lor știuletele împănușat semăna cu un porumbel cu aripile strâns adunate pe lângă corp. În ambele lucrări Cercetătorul Gheorghe Bontea mărturisea înainte de toate că “ocupațiile multiple din fermă” nu i-au îngăduit să facă

“încrucișarea propusă după regulile pe care le recomandă amelioratorii în astfel de împrejurări”, procedând mai expeditiv. Pe scurt și pe înțelesul nostru, Bontea a semănat tot lanul de porumb cu rânduri alternative de Pildner și Mercer. Când spicele au fost gata să apară, a dat dispoziție să se suprime toate inflorescențele mascule de la Pildner, provocând astfel polenizarea cu polen de la Mercer. Toamna la epoca culesului a recomandat despuierea de pănușe a știuleților rândului de Pildner, lăsându-i pe strujenii lor. De aici și-a ales primii seminceri de porumb de Erăzeni, pe baza unei simple aprecieri din ochi, preferând pe cei a căror culoare era mai apropiată de a “roșului Pildner”, ținând seama de numărul de știuleți de pe strujean(de preferință 2), de gradul de dezvoltare și de maturare, de modul în care erau acoperiți de la vârf până la bază. În anii următori s-a mărginit la o simplă alegere în masă, căutând în lanul de porumb plantele semincere tipice, instruind lucrătorii să identifice plantele cât mai asemănătoare cu planta standard, plătind premii pentru fiecare exemplar cu știuleți nedetașati corespunzând criteriilor sale de selecție. În chipul acesta a reușit să scoată din lan tot materialul valoros, aceasta fiind calea, metoda prin care Porumbul de la Ezăreni a fost întrucât a omogenizat în 1926. Se puteau deosebi două variante, una cu știuletele mai lung și cu bobul mai mare(mai apropiat de Mercer), și alta cu știuletele mai mic, cu bobul mai mic(apropiat de Pildner). Soiul lui Bontea a fost bine primit de micii agricultori, obținând recolte asemănătoare celor din ferma Ezăreni unde se înregistrau producții de 1700-1800 kg la hectar, considerate rezultate spectaculoase pentru acele timpuri când nu se foloseau încă fertilizanți sau sisteme de irigații. Țăranii au acceptat noul soi, dar neavând noțiuni de selectare a semincerilor pentru culturile ulterioare, producția a scăzut semnificativ, soiul s-a corcit, calitatea făinii a fost și ea depreciată. Soiul intermediar obținut de Bontea la Ezăreni avea să fie perfecționat în anii '30 la Bacău într-o altă stațiune de cercetare, de o altă echipă de amelioratorii, fiind astăzi cunoscut sub numele de “portocaliu de Tg. Frumos”.

Experiența căpătată la ferma Ezăreni se cerea completată de studii în organizarea întreprinderilor agricole. Cum Bontea era preocupat de folosirea corectă a tuturor tipurilor de resurse ale fermei pe care o conducea, cum bineînțeles era dornic a evolua în ierarhia cadrelor didactice universitare, profită de oportunitatea unei specializări la Școala Superioară de Agricultură din Viena. Va studia vreme de doi ani(1927-1928) economie politică și agrară sub îndrumarea universitarilor H. C. Seldmayer, A. Ostermayer, E. Vogel. Întors în țară își reia activitățile suspendate și începe intens studiu pentru realizarea, conceperea lucrării de doctorat. Că nu mint dovedește Tabloul nominal al doctorilor proclamați în anul școlar 1929-1930 al Anuarului Universității Iași, evidențiind că Gheorghe Bontea susținuse examenul de doctorat prezentând lucrarea

“Influența condițiilor naturale de producție asupra sistemelor economice în agricultura din stepele românești”. Deosebit de important este faptul că teza de doctorat adunând 247 de pagini se va bucura în 1931 de apariție editorială. Specializarea, doctoratul s-au constituit în etape firești care i-au netezit calea spre ocuparea postului de conferențiar suplinitor(1930) al catedrei de Economie rurală a universității din Iași, devenind titular în 1932. Perioada ieșeană(rămâne în Iași până în 1938) e una din cele mai frumoase perioade didactice ale conferențiarului Gheorghe Bontea, căci a avut plăcerea de a fi coleg cu pleiadă de alți universitari proveniți de pe meleaguri vasluiene. Ștefan Procopiu la catedra de fizică, Mihai David la geografie, Constantin Motaș cu zoologice aplicată, Neculai Costăchescu predând chimie, geologie, Radu Cernătescu la chimie analitică, oameni de știință vasluieni invadând în sens pozitiv doar aulele Facultății de Științe, căci la drept, medicină, filologie alți vasluieni luaseră cu asalt catedre ale Universității din capitala Moldovei!

Din 1938 este titular al catedrei de Economie rurală la Facultatea de Agronomie din Chișinău, iar din 1940 e profesor de Contabilitate și Taxațiuni agricole la Facultatea de Agronomie din București, profesor de Statistică și Evidență Contabilă la Institutul de Agronomie “N. Bălcescu” din București. Nu e vorba de migrare în căutarea unui loc călduț, ci de decizii ale Parlamentului României care vota în aprilie 1933 legea cu privire la transferul Secției de Științe Agricole a universității din Iași la Chișinău. Bontea ajunge la Chișinău când totul funcționa la capacitate maximă, când atât laboratoarele, sălile de studiu, grădinile, serele, parcurile, pepinierele, câmpurile experimentale erau dotate și organizate exemplar. Era asigurată atât activitatea didactică teoretică cât și practica experimentală, studenții se bucurau de existența unei biblioteci cu un bogat fond științific, secțiunea agricolă de la Chișinău fiind considerată ca situându-se prin dotări și modernizări printre primele instituții universitare din România. Felul în care evoluase și se dezvoltase, de la statutul de Secție a Facultății de Științe până la cel de Facultate de Agronomie crease premisele unui învățământ agronomic universitar de nivelul așezămintelor similare din Europa. În acest cadru propice cercetării ajunge profesorul Gheorghe Bontea, profesând alături de mari nume basarabene, evidențiindu-se alături de Agricolă Cardaș, N. Florov, N. Vasiliu, Șt. Popescu. Al nostru Bontea a efectuat investigații fundamentale în domeniul corelației dintre condițiile naturale și sistemele economice din agricultură, pentru activitatea lui practică fiind decorat cu ordinul “Meritul agricol” în februarie 1939. Din nefericire a funcționat aici numai doi ani, căci mișelescul rapt al Basarabiei din iunie 1940, în urma rușinosului pact Ribentrop-Molotov, avea să pună stavilă definitivă în calea progresului, educației, cercetării. România pierdea Basarabia, Facultatea de Științe Agricole era desființată, personalul și o parte din bunurile didactice trebuiau grabnic să se întoarcă la Iași

urmărindu-se reînființarea facultății de agronomie cu reluarea rapidă a orelor de curs în inima Moldovei. Cum doar transferul a durat aproape un an, așteptând și baza legală(legea nr. 922/1941), e de înțeles orientarea profesorului Bontea către universitatea din București.

44 de ani ca cercetător efectuând studii, analize, experimente concretizate într-o serie de lucrări apreciate în epocă. “Economia gunoierii în agricultura țărănească din România” publicată în 1936 este o lucrare concepută în baza unui consistent material cules prin chestionare și anchete personale aplicate încă din 1927. Spun specialiștii vremii că lucrarea lui Bontea umplea un gol în cunoașterea agriculturii noastre, realiza o clasificare a zonelor de gunoire a solului cu gunoi de grajd, prezenta chiar o hartă a zonelor de gunoire, suprapusă cu cele ale a regimului pluviometric, agrogeologic, sistemelor de cultură, valorii terenului, densității populației rurale raportate la terenul arabil. Profesorul Bontea reușea să stabilească astfel o accentuată corelație între prima și celelalte, în sensul că intensitatea gunoierii era în raport direct cu creșterea precipitațiilor atmosferice, cu descreșterea humusului din sol, cu complexitatea și intensivitatea sistemelor de cultură, cu creșterea valorii terenului, cu creșterea densității populației rurale. Rezulta din această lucrare că gospodăriile agricole(cu toată tehnica și posibilitățile de evoluție) erau produsul unui complex de factori naturali și sociali. Prin lucrarea sa Bontea recomanda cunoașterea acești factori și a evoluției agriculturii specifice fiecărei regiuni, condiții obligatorii pentru a acționa cu succes în îndrumarea agricultorilor. Considera că respectarea și aplicarea acestor sugestii în toate direcțiile de îndrumare agricole ar duce la evitarea unor cheltuieli inutile. Toate lucrările sale abordează elemente de rentabilitate și eficiență a resurselor umane, materiale dar mai ales a celor financiare.”Criză muncii în agricultura românească”(1919), “Spiritul de asociație la români”(1920), “Încercarea unui țăran din Moldova de a descrie viața gospodărie sale prin însemnări contabile făcute după metoda proprie”(1945), “Cercetări asupra randamentului muncii manuale salariate”(1945), “Eficiența economică a investițiilor în construcții G.A.S.”(1945), “Procedee de calcule a timpului de muncă în G.A.C”(1958), Considerații generale asupra creșterii taurinelor în Valea Prutului”(1919), “Rentabilitatea creșterii și îngrășării porcilor în bazinul Ciuhurului”(1937), “Asupra necesității de a proteja vacile bune de lapte contra distrugerii”(1946) sunt doar câteva titluri spre a exemplifica aria de interes în domeniul cercetării științifice. Colaborator constant al unor publicații de specialitate, scriind pe înțelesul oamenilor de rând în “Foaia plugarilor”, dezbătând teme de interes național în “Agricultura nouă”, lansând teme noi de cercetare sau făcând cunoscute rezultatele lor în “Buletinul Facultății Agricole București”, sute de pagini scrise de Gheorghe Bontea.

Mai bine de 4 decenii slujitor al învățământului agricol românesc, în sprijinul procesului didactic elaborând cursuri de evidență contabilă pentru uzul studenților facultății de ingineri economiști, “Curs de evidență contabilă lăsa. Partea generală”, “Note de curs : evidență contabilă în G.A.C” sunt cursurile în variantă dactilografiată realizate pentru a deveni suport didactic în consolidarea cunoștințelor predate în sălile facultății. Profesorul Gheorghe Bontea a fost preocupat a asigura și bază teoretică de studiu celor ce asigurau evidență contabilă în unități agricole. “Manualul de evidență contabilă pentru gospodăriile agricole colective după sistemul simplu” avea să fie tipărit în Editura de Stat pentru Literatură și Știință în 1951, ampla lucrare de specialitate avea să fie bine recenzată și primită de specialiști, beneficiind de o a doua ediție în 1953 sub autoritatea Editurii agro-silvice. La un an distanță trimitea spre publicare “Manualul de evidență contabilă pentru gospodăriile agricole colective în sistem dublu”.

Se pensiona în 1959, dar nu renunța la activitatea editorială, anul următor înregistrând apariția studiului “Cercetări cu privire la nivelul și dinamica productivității muncii în trei gospodării agricole colective situate în zona stepei din sudul țării noastre”. Agronomul, cercetătorul, profesorul universitar Gheorghe Bontea trecea pragul spre neființă în 16 august 1965, găsindu-și locul de eternă odihnă în cimitirul “Sf. Vineri” din București.

Mihaela Ochianu
Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul”
Vaslui